

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/30/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4111231262
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hušeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2013:4111231262.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom Bratislava, Údernícka 5, zastúpená: TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o. so sídlom Bratislava, Údernícka 5, proti odporcyni: A. Y., bytom E., G. D., F. B. XXX/X, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS so sídlom Prešov, Nám. Legionárov 5, zastúpený JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom vo Svidníku, ul. Sov. Hrdinov 163/66, o zaplatenie sumy 437,54 Eur s príslušenstvom, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Nitra č. k. 12C/127/2012-72 zo dňa 11. septembra 2012, takto jednohlasne

rozhodol:

Odvolačí súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa nepriznania náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu **z r u š u j e** a vec v tejto časti **v r a c i a** súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa konanie vo veci zastavil s poukazom na späťvzatie návrhu zo strany navrhovateľa. Upravil Daňový úrad Bratislava, aby po právoplatnosti tohto uznesenia vrátil navrhovateľovi súdny poplatok vo výške 19,37 Eur. O trovách konania účastníkov rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ OSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania nepriznal. Poukázal na ustanovenie § 150 OSP majúci za to, že v danej veci išlo o spotrebiteľskú vec, v ktorých veciach sú navrhovatelia zastúpení právnym zástupcom. Často sa domáhajú svojich nárokov v rozpore s platnými právnymi predpismi upravujúcimi spotrebiteľské spory alebo v rozpore s dobrými mravmi. V takýchto prípadoch v jednotlivých konaniach ohľadne trov právneho zástupcu navrhovateľa zohľadní. To však neznamená, že odporca, prípadne vedľajší účastník na strane odporcu by mal byť zastúpený automaticky právnym zástupcom, a že nemožno objektívne posudzovať podľa § 150 OSP nároky na priznanie náhrad trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu. Súd prvého stupňa ďalej poukázal na vstup vedľajšieho účastníka do konania a na jeho úlohu a cieľ v tomto konaní, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Z toho vyplýva, že dané Združenie by malo mať v svojich radoch osoby, ktoré vedia poskytnúť právne služby v oblasti spotrebiteľských sporov, resp. iné odborne zdatné osoby. V tomto prípade má aj samotný vedľajší účastník na strane odporcu vo svojich radoch členov, ktorí majú právnické vzdelanie. Úmyslom zákonodarcu bolo aby, Združenie na ochranu spotrebiteľa vedelo poskytnúť kvalifikovanú pomoc spotrebiteľovi, prípadne ho podporí ministerstvo, z čoho vyplýva, že nebolo úmyslom zákonodarcu, aby sa Združenie na ochranu spotrebiteľa dávalo ďalej zastupovať právnym zástupcom, keďže ide o oblasť, v ktorej by sa mal vedľajší účastník vyznať. Pokiaľ by to aj bolo nutné, tak bez práva na náhradu trov konania. Z opačného pohľadu, ak by musel právny zástupca zastupovať Združenie na ochranu spotrebiteľa, v podstate nie je dôvod pre pribratie Združenia ako vedľajšieho účastníka, keďže takéto Združenie by nevedelo naplniť predmet svojej činnosti. Uvedený vedľajší účastník na strane odporcu opakovane vstupuje do súdnych sporov, automaticky zastúpený právnym zástupcom bez toho, aby vopred vedel, o akú konkrétnu vec sa jedná a či vôbec je potrebné do konania vstúpiť. Vzhľadom na uvedené okolnosti mal súd za to, že zastúpenie vedľajšieho účastníka na strane odporcu právnym

zástupcom je účelové, samo osebe nesleduje cieľ ochrany spotrebiteľa a narúša hospodárnosť konania, a preto náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu súd prvého stupňa nepriznal.

Uznesenie v časti nepriznania náhrady trov vedľajšiemu účastníkovi napadol odvolaním vedľajší účastník na strane odporcu. Poukázal, že súd prvého stupňa vo vzťahu k účastníkom konania nemal aplikovať § 146 ods. 1 písm. c/ OSP, ale § 146 ods. 2 veta prvá OSP, nakoľko navrhovateľ späťvzatím návrhu zaviniť zastavenie konania. Ďalej namietal, že nie je namieste aplikácia § 150, pretože nie sú dané osobitné okolnosti na strane vedľajšieho účastníka, ako aj na strane navrhovateľa, aby toto ustanovenie bolo možné aplikovať. Žalobca uplatňuje nároky z neprijateľných zmluvných podmienok a nároky premlčané, nesprávne presadzuje aplikovanie premlčacej doby podľa Obchodného zákonníka a nie podľa Občianskeho zákonníka, čo sú okolnosti, ktoré podľa vedľajšieho účastníka aplikovanie § 150 OSP priamo vylučujú. Rozhodnutie o trovách konania vníma vedľajší účastník ako nespravodlivé a tiež s poukazom na to, že v platobnom rozkaze Okresný súd navrhovateľovi náhradu trov konania priznal, pričom navrhovateľ si uplatnil náhradu trov konania za úkon, ktorý už roky nemá oporu v advokátskej tarife, ani nie je uskutočnený vrámci súdneho konania. Ďalej poukázal na to, že žiadna norma upravujúca právny status Združenia na ochranu spotrebiteľov neobmedzuje, a ani nemôže obmedzovať jeho ústavné právo na právne služby a ani s tým spojené práva na náhradu trov konania. Opakovane vstupujú len do opakovaných konaní iniciovaných navrhovateľom. Do neexistujúcich konaní vstupovať nemôžu. Kým budú existovať konania, v ktorých bude potrebné pomôcť spotrebiteľovi, a budú mať možnosť do týchto konaní vstúpiť, vstúpia do nich. Ich konanie nie je nezákonné, aj keď im ho Okresný súd vytyka. Pokiaľ Okresný súd opakovane v obdobných veciach ako aj táto argumentuje nehospodárnosťou, tak ustanovenia zákona upravujúce náhradu trov konania tento pojem nepoužívajú. Z obsahu pojmu nehospodárnosť však vyplýva, že tento pojem má význam len, keď je spojený s nejakým subjektom. Subjektom, pre ktorého by bola vedľajšiemu účastníkovi priznaná náhrada trov konania nehospodárna, môže byť len navrhovateľ. Takouto rozhodovacou praxou potom Okresný súd chráni hospodárske záujmy dodávateľa na úkor spotrebiteľa. Poukázal ďalej na článok 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, ktoré výslovne zaväzuje štáty EÚ, teda aj ich štátne orgány, ktorým sú aj súdy, ochraňovať hospodárske záujmy spotrebiteľov, čo sa priamo dotýka Združení na ochranu spotrebiteľa. Vedľajší účastník ďalej vo svojom odvolaní poukázal na viaceré rozhodnutia Krajského súdu Nitra, ako aj rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica, Krajského súdu Trenčín, Krajského súdu Košice a Krajského súdu Prešov, kde im náhrada trov konania bola priznaná.

K podanému odvolaniu sa vyjadril navrhovateľ. Uviedol, že vedľajší účastník Združenia na ochranu spotrebiteľa musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Poukázal na to, že samotné Združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie. Združenie na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 Zák. č. 250/2007 Z. z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu Ministerstva. Pokiaľ by aj z nejakého dôvodu bolo nutné, aby bol vedľajší účastník zastúpený advokátom, tak bez práva na náhradu trov konania. Inak by nebol dôvod na pripustenie vedľajšieho účastníka, keďže by Združenie nevedelo naplniť predmet svojej činnosti. S poukazom na viaceré rozhodnutia krajských súdov vyjadril názor, že právne zastúpenie vedľajšieho účastníka je neúčelné a nadbytočné. Zároveň navrhovateľ uviedol, že ustanovenia Charty základných práv EÚ, ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré vedľajší účastník poukazuje sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa. Žiadne z predmetných ustanovení nepoukazuje na to, že by sa Združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi a uplatňovať si náhradu trov konania, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Žiadal preto, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil.

Odvolací súd preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že je potrebné toto rozhodnutie v tejto časti podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie.

Podľa § 146 ods. 2 OSP, ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Podľa § 150 ods. 1 OSP, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa

priznáva náhrada trov konania uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Ustanovenie § 146 ods. 2 OSP vyžaduje zodpovednosť za zavinenie účastníka, ktorého procesný úkon mal za následok zastavenie konania. Otázka zavinenia podľa prvej vety uvedeného ustanovenia sa však hodnotí iba podľa procesného výsledku. Druhá veta tohto ustanovenia je výnimkou z aplikácie § 146 ods. 2 prvá veta OSP. Aplikácia ustanovenia § 150 OSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. V danej právnej veci dospel odvolací súd k záveru, že súd prvého stupňa svoje rozhodnutie neodôvodnil v súlade s ustanovením § 169 ods. 1 OSP a týmto postupom odňal účastníkom konania možnosť konať pred súdom. Nepreskúmateľnosť odôvodnenia tohto uznesenia vzhľadom odvolací súd v tom, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa absentuje skutkové, ako aj právne odôvodnenie v časti náhrady trov konania vo vzťahu navrhovateľa a vedľajšieho účastníka v tom smere, že nie je z neho zrejmé, či návrh vo veci samej bol vzatý späť a konanie bolo zastavené zavinene z dôvodov ustanovených v § 146 ods. 2 veta prvá OSP, alebo z dôvodov podľa vety druhej citovaného ustanovenia a teda v tomto kontexte neposudzoval náhradu trov vedľajšieho účastníka, keď aplikácia ustanovenia § 150 ods. 1 OSP prichádza do úvahy iba v prípade naplnenia predpokladov na priznanie náhrady trov konania. Teda súd prvého stupňa neskúmal, či vedľajšiemu účastníkovi náhrada trov konania prislúcha, pokiaľ áno, či tieto náklady na bránenie práva boli vynaložené účelne, a až v prípade, že by si súd prvého stupňa obe tieto otázky kladne zodpovedal, mohol by sa súd zaoberať otázkou nepriznania náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi z dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 150 ods. 1 OSP. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní súd prvého stupňa opätovne rozhodne o veci v zmysle ustanovenia § 226 OSP, podľa ktorého je viazaný právnym názorom vysloveným v tomto rozhodnutí a zároveň svoje rozhodnutie aj relevantne odôvodní v súlade s ustanovením § 169 ods. 1 OSP.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.